

„Všše v pořádku jest?“

„Ano pane.“

„Žživot na oné planetě?“

„Jen pár domorodých klanů. Zelená stvoření podobná těm z Karakalu, naší...“

„Planety páté, dobrá, dobrá, za vládcem tedy zajdu, vše mu povím. Tobě pro teď děkuji, mladý Akamo.“

Rozhovor jednoho výše postaveného s mladičským zvědem byl ukončen. Výše postavený se pevným krokem vydal do vládcových komnat. Byl velmi starý, pamatoval již tři generace a pro tento úctyhodný věk byl velmi vážený. Jeho ostré čelo mu záviděl každý z mladých vojáků. Knír, který se u jeho národu objevuje jen u prastarých, mu teprve začínal rašit a tvořil mu lehké namodralé strniště mezi dlouhými čelistními výběžky (fousy). On sám však pamatoval vládce už jako velmi starého vyššího s prošedivělým plnovousem až k pasu. Cestou přemítal, koho si sám najde jako svého zástupce a koho začne cvičit v boji a učit dávno zapomenuté moudrosti. Než vůbec tuto myšlenku dokončil, věděl, že jeho učněm se stane mladičský Akama. Vešel do Velenovy síně, kde svého mocného vládce o všem informoval, a oznámil mu, že kolonizace planety započala velmi úspěšně a podle plánu, a že název Dreanor je velmi příhodný název.

...

Po dvaceti letech

Akama, nyní již statný bojovník, se vrátil do pracovny svého učitele a udýchán vyhrkl zprávu. Za dobu strávenou pod ostrým dohledem se stal z Akamy nejlepší bojovník, jeho ohromná síla a moc nekalkanásobně přesahovala moc jeho vrstevníků. V boji s Tagonem se mu nikdo nevyrovnal, ale díky tomu, že byl učněm vyššího, to nikoho nijak nepřekvapovalo. Akama byl dokonce vyučován magii, což byla pro normální dreaneie zakázaná věc. Nesměl ji však používat, pouze se učil její podstatě a využívání světla. Ze strachu z Legie se magie stala výhradou jen vyšších a pár vyvolených, vyučována byla jen teoreticky. Akama se také jako jeden z mála spřátelil s orky a brzy se zjistilo, že nejsou zas až tak zaostalým a divošským národem, jak se zprvu zdálo. Učil se i šamanismus a boj těchto mocných tvorů.

„Našli nás. Musíme se připravit k boji!“

„Boj? Legie ssi nemohla najít sskulinu ss takovou rychlostí aniž bychom o tom měli tuššení.. Ssám víšš dobře, že aktivitu portálu bychom byli cítili mnoho hodin před tím, než by se stal průchodným.“ Starý učitel se teprve po těchto káravých slovech otočil na svého učně. Leknutí a zděšení na staré vrásčité tváři vyššího bylo ohromné. Nedalo se přehlédnout, jak se mu fousy a čelo rozzářilo čistou modří, když spatřil svého učně. Akama stál ve dveřích, výjev jak ze starých kreseb ve Velenově paláci. V jedné ruce držel zakrvácený Tagon, kolem kterého poletovaly modře se lesknoucí krystaly, které opisovaly přesné kružnice. Ve druhé ruce, kterou měl lehce zraněnou, svíral orčí hlavu. Odkapávala z ní krev, smísená špinavá orčí krev s čistě modrou a neposkvrněnou krví Akamy. Orkova hlava byla jiná, než ta, na kterou byl vyšší zvyklý. Ještě teď na ní rudě žhnuly oči. Akama i jeho mentor věděli přesně, co to znamená. Akamu překvapilo, s jakou rychlostí se jeho učiteli vyrýsovala komunikační runa nad čelem a proklínal se, že si na to nevzpoměl sám, když byl napaden orky v nedaleké obchodní vesnici. Vyšší se razantně zvednul z křesla a klidně Akamu utišil, že na magii není zvyklý, a tudíž to nemá zažité. „To sse změní, můj učni. Již zanedlouho...“ prohlásil a vedl Akamu do podzemních chodeb. Akama dole ještě nikdy nebyl a ani o výstavbě těchto prostor nevěděl. Při otevření posledních dveří si Akama všiml prastarých run na nich vyrytých, které ani neznal. Jeho Togan zářil, což bylo značně obdivuhodné, to značilo místo, kde byly ukryté

runové zbraně. Nemohly být používány volně, samy o sobě mají magickou moc, která by Legii přivolala ihned. Nikdo kromě vyšších o nich neměl sebemenší tušení.

„*Musseli jssme sse uchránit, nebezzpečí prozrazení bylo velké až příliš. Nyní nastal čas, aby sse i ostatní o tomto sskladu dověděli. Nyní sse ukaž, můj učni, je čas, aby se z tebe stal vyšší.*“ Akama zavřel oči a jeho kratičké fousy se mu lehce vznášely a začaly jakoby pohlcovat světlo. Akamovi se nad čelem rozzářila nádherná bílá komunikační runa. V tu chvíli věděl celý jeho národ přesně, co se děje. Byli napadeni.

Když Akama otevřel oči, svého mentora nepoznával. Zlatavá zbroj a ohromné kladivo z něho udělalo úplně jiného dreanei. Nyní Akama viděl výjev na gobelínu ve vstupní hale. Nikdy ho nenapadlo, že bojovník na něm zobrazený je jeho učitel. Naplnila ho ohromná pýcha a víra ve svůj národ. Oba se vydali ven k paláci a cestou už nepotkávali lovce, farmáře, švadleny a písaře, ale dreaneice, ze kterých vyzařovala dlouho ukryvaná magická síla. Každý druhý měl nad čelem ochrannou runu a mnozí vybíhali z učitelova domu v plné zbroji. Akamovi až teď došlo, že ho neuvěřitelně bolí čelo. Sáhнул si na něj a vyjekl zděšením. Učitel se na něj otočil a neskrývaně se usmál. „*Má reakce byla sstejná, když jssem poprvé použil magie. Osstré výstupy na čele tě od této chvíle budou provázet již celým tvým životem a pokud tohle přežiješ, budeš v očích mladých a nezkušených vzorem. Budou tě obdivovat.*“

...

Akama poklekl, vzhlédl a do očí mu vyhrkly slzy. Viděl ohromnou loď, jak se pomalu vzdaluje od země a třese se, v poryvech větru a přítomnosti magie se točí ve vzduchu, až to bzučí. Otočil pohled a slzy se mu stále valily ze zarudlých očí. Vzpomínal, jak oznamoval Razimu první průzkum terénu. Ta slova slyšel, jakoby je říkal včera. Vzpomínal na jeho první boj před osmi lety s posedlými orky.

...

Akama poklekl, vzhlédl, ostrým pohledem přejel oblohu. Zvedl se z kolenou a opřel se o svůj Tagon, který se po dvaceti letech boje proměnil k nepoznání. Už to nebyla zahnutá hole na prohánění drůbeže a na shazování ovoce ze stromů, ale ohromné krystalové kopí, které se s každým seslaným kouzlem rozzářilo ještě víc a posílilo své schopnosti. Nyní to byl nástroj, který zabil stovky orků. Akama již krev, která byla na kopí zaschlá už rok, nečistil. Proměnou neprošel nejen tagon, ale i jeho majitel. Ochranná runa se změnila v útočnou a již neměla čistě bílou barvu, ale světle fialovou. Byl více shrbený, přes hlavu měl přehozenou koženou kápi a úsměv, který mu za mládí hrával na tváři už obličej neuměl ani napodobit. Seběhl z kopce a zařval na jednotku jemu podobných. Zvedlo se na tři sta shrbených postav a vydalo se rychlým během směrem, který jim jejich vůdce ukázal. Nezvedli se ale všichni jeho muži, zůstalo sedět pět zahalených. Akama svrástil čelo, věděl, co musí udělat, co musí udělat dříve, než se na něj tato pětice s rudě planoucíma očima vrhne, nebo padne v křečích a pěnou u úst na zem. Napřáhl se kopím, ale trápení těch pěti neukončil tak, jak to dělal poslední měsíc. Uvědomoval si, že za poslední týden je to už dvacátý případ, kdy jeho lidé podléhají příšerné nákaze. Začaly se mu hlavou honit divné hlasy a on stál, stál a naslouchal. *Z tvé jednotky, která čítala dva tisíce mužů, už zbývá jen hrstka. Hrstka posledních přeživších, která bojuje. Za co vlastně bojují, proč to musejí snášet? Nemá cenu bojovat. Nemůžete vyhrát. Nemůžete se stavět síle Plamenné legie.* Otřepáním vyhnal cizí hlasy z hlavy a zadíval se na opodál stojící postavu. Nezvedl kopí, nezavolal své muže. Stál a koukal na tu postavu. Jen stál. Po chvíli přivřel oči, fousy se mu lehce zatřepotaly a komunikační runa nad čelem mu rudofialově zaplála. Sklopil hlavu a tagon, který nepřestal zářit posledních dvacet let, zhasnul. Jeho muži ustali v přesunu a všichni jako jeden muž bezděčně upustili své pohaslé zbraně na zem...

....

Exodar se začal třást a všichni, kdo byli na palubě, se museli držet, aby nespadli. Byli na cestě již bezpočet let a tohle byla první změna. Některým se až zvedl žaludek z takové nestability.

Razim, kterému tyto otřesy nevadily, protože takovýchto přistání zažil již mnoho, se mohl kochat pohledem na krásnou zemi Azerothu. V očích měl vidinu konečného klidu a míru. Na statečného Akamu vzomínal pouze jako na mučedníka, který zahynul při ochraně vyplouvající lodi. Nikoho nenapadlo, že by mohl odolávat se svou jednotkou takovou dobu. Při pohledu na zem a na rasu, která dokázala odrazit moc Legie, mnohým vyhrkly slzy do očí. V tu chvíli se loď rozlomila a z jedné její části se stala kometa, která pouze pročísla mraky a dopadla do moře. Razim a mnoho dalších neměli ani ponětí, co se děje. Loď se roztočila v neuvěřitelných otáčkách a řítila se nezadržitelně k zemi. Náraz a výbuch byl slyšet téměř po celé zemi. Většina obyvatel Azerothu byla zaskočena tímto jevem. Jen hrstka krvavých elfů, kteří stáli v podivém pentagramu, potichu dokončovala své kouzlo.

...

Razim a mnoho dalších tento otřesný pád nepřežilo, pouze hrstka posledních přeživších se stala jednou z nejsilnějších podpor a útočnou silou Aliance.